

Felles klagenemnd for behandling av klagesaker etter lov om universiteter og høyskoler § 3-7 (8), § 4-7 til § 4-10 og § 7-9

Universitetet i Oslo
v/Den sentrale klagenemnd
Postboks 1071 Blindern
0316 OSLO

Oslo, 28.02.2024
Deres ref.: 18858
Vår ref.: 23/17882 (155/2023)

Unntatt offentligheten etter offl. § 13 første ledd, jf. fvl. § 13 første ledd

SAK NR. 155/2023: VEDTAK FATTET AV FELLES KLAGENEMND I SAK OM UTESTENGING ETTER SKIKKETHETSVURDERING

Det vises til vedtak fattet av Den sentrale klagenemnd ved UiO i sak 4786/2022, som ble påklaget til Felles klagenemnd.

Felles klagenemnd behandlet saken under møte 27.06.2023 i sak 23/04244 (155/2023). Vedtaket fattet av Den sentrale klagenemnd ved UiO om at klageren var uskikket for yrket som [redacted] og utestenges fra [redacted], ble stadfestet.

Kunnskapsdepartementet har i brev av 08.11.2023 uttalt at enkelte vedtak fattet av Felles klagenemnd (klagenemnda) i perioden 01.04.2022 til 22.09.2023, er ugyldige på grunn av at tidligere leder for klagenemnda og to studentrepresentanter (et medlem og et varamedlem) i denne perioden var ugyldig oppnevnt, og at disse sakene dermed må behandles på nytt. Dette gjelder vedtak der klagenemnda ikke ville ha vært vedtaksfør uten at noen av de ugyldige oppnevnte medlemmene deltok, og saker der det var dissens i nemndas opprinnelige behandling og stemmen til noen av de ugyldige oppnevnte medlemmene var avgjørende for innholdet i vedtaket, jf. forvaltningsloven § 41.

Under Felles klagenemnd sin behandling av klagerens sak i møte 27.06.2023, deltok klagenemndas leder og den aktuelle studentrepresentanten. Uten disse medlemmene til stede, ville klagenemnda ikke vært vedtaksfør, jf. § 3 i Forskrift om felles klagenemnd for behandling av klagesaker etter lov om universiteter og høyskoler. Felles klagenemnd har på denne bakgrunn besluttet å behandle klagerens sak 23/04244 (155/2023) på nytt med ny

HK-dir – Direktoratet for høyere utdanning og kompetanse

Postboks 1093, 5809 Bergen post@hkdir.no

nemndssammensetning. Klageren ble i brev 03.01.2024 informert om at Felles klagenemnd ville gjøre en fornyet behandling av klagesaken våren 2024.

Felles klagenemnd behandlet saken under møte 09.02.2024. Vedtak fattet av Den sentrale klagenemnd ved UiO ble stadfestet.

FELLES KLAGENEMND BEMERKER

Felles klagenemnd er rett klageinstans i saker om utestengning etter skikkethetsvurdering, jf. forskrift nr. 1192 om Felles klagenemnd for behandling av klagesaker etter lov om universiteter og høyskoler (uhl.) § 3-7 (8), §§ 4-7 til 4-10, fastsatt av Kunnskapsdepartementet 10.10.2005. Felles klagenemnd kan som klageinstans prøve alle sider av saken, jf. forvaltningsloven (fvl.) § 34 andre ledd.

Habilitet

Av de nåværende medlemmene i Felles klagenemnd deltok Fredrik Boksasp, Liv Sandvik og Frode Randal i den tidligere behandlingen av saken.

På grunn av den medieoppmerksomheten som har vært omkring Felles Klagenemnd sitt arbeid, har Felles Klagenemnd vurdert om disse medlemmers deltaking i den tidligere behandlingen av saken, er et særegent forhold som er egnet til å svekke medlemmenes upartiskhet, og derfor medfører at medlemmene er inhabile i behandlingen av omgjøringsaker, jf. fvl. § 6 annet ledd. Felles klagenemnd har avgjort habilitetsspørsmålet etter fvl. § 8, og har kommet til at nemndas medlemmer er habile i vurderingen av omgjøringsaken.

I vurderingen av habilitetsspørsmålet har klagenemnda vektlagt at det rettslige utgangspunktet er at tidligere deltakelse i behandlingen av en sak som tas opp til ny behandling av det samme organet, ikke fører til inhabilitet. Nemnda er et kollegialt organ der hvert medlem har ansvaret for å gjøre seg opp en selvstendig mening om sakene og det må kunne forutsettes at de også ved den nye behandlingen foretar en objektiv og saklig vurdering. Nemndsmedlemmene er utnevnt fordi de har den kompetanse og bakgrunn som kreves etter forskrift om felles klagenemnd § 2 annet ledd.

De forhold som har skapt medieoppmerksomhet og har ført til at saken må behandles på nytt, knytter seg ikke til noen av de nåværende medlemmene av Felles klagenemnd, men til at tidligere leder og to studentmedlemmer var oppnevnt i strid med forskriften.

Medlemmene har ingen egeninteresse i utfallet av saken. De aktuelle medlemmene vurderer ikke seg selv som inhabile i saken.

Kunnskapsdepartementet har i brev til Felles Klagenemnd datert 5. januar 2024, også gitt uttrykk for at departementet ser det som klart at deltaking i den tidligere behandlingen av et vedtak som er oppe til ny behandling, ikke fører til inhabilitet, med mindre det foreligger særlige forhold i den enkelte sak.

Det enkelte medlem har ansvaret for å vurdere om det foreligger særlige forhold som kan føre til inhabilitet. Ingen av de aktuelle medlemmene har gitt uttrykk for at det foreligger slike forhold.

Sakens bakgrunn

Klageren er [REDACTED]. Han er representert av advokat Åse Kaja Tveter Karlsen, tidligere representert ved advokat Øystein Hagen. Saken gjelder klage på vedtak om utestenging fra [REDACTED] ved UiO i en periode på tre år, nærmere bestemt fra [REDACTED] til [REDACTED]. Grunnlaget for utestengingen er at klageren ble vurdert som ikke skikket for yrket som [REDACTED].

Klageren fikk [REDACTED] opptak til [REDACTED] ved [REDACTED] [REDACTED] ved UiO. [REDACTED] utdanner yrkesutøverne som er kvalifisert for [REDACTED] arbeid for alle grupper i samfunnet. Praksis utgjør minst 40 uker av utdanningen, jf. forskrift om nasjonal retningslinje for [REDACTED].

Det foreligger flere tvilsmeldinger i saken, både tilknyttet [REDACTED] praksis [REDACTED] og annen praksisgjennomføring. Tvilsmeldingene er inngitt av flere ulike personer og gjelder bekymringer om klagerens faglige og sosiale fungering og atferd, kapasitet og kompetanse til å håndtere komplekse og sosiale situasjoner og samspill, [REDACTED] kommunikasjonssevner, begrensede kliniske forståelse og [REDACTED] lite fleksible samspill med andre, [REDACTED] evne til selvrefleksjon og evne til å endre atferd i tråd med veiledning. På bakgrunn av tvilsmeldingene ble det reist tvil om klagerens skikket for yrket som [REDACTED]. Tvilsmeldingene vil redegjøres for fortløpende.

Vårsemesteret [REDACTED] ble det ved to anledninger i forbindelse med gjennomføringen av emnet [REDACTED], uttrykt bekymring om klageren. Faglærer i emnet uttrykte i et møte med [REDACTED] bekymring for klagerens fungering, hvor klageren ble beskrevet som gjennomgående passiv i undervisningssituasjonen, og med manglende refleksjoner og adekvate svar på oppfølgingsspørsmål. Videre uttrykte en medstudent [REDACTED] bekymring for klagerens væremåte både faglig og sosialt, herunder hvordan klagerens engstelighet og passivitet kunne påvirke fremtidig pasientkontakt.

[REDACTED] avholdt [REDACTED] vurderingssamtale med klageren, og innga på bakgrunn av denne en tvilsmelding om klageren [REDACTED]. [REDACTED] viste til at klageren fungerte svært dårlig i forhold til omgivelsene sine og at han viste for liten grad av selvinnsett i forbindelse med oppgaver i studiet og kommende yrkesrolle. Både under samtalen, og i ettertid, uttrykte klageren at han ikke kjente seg igjen i tvilsmeldingenes beskrivelser av [REDACTED], og viste til at han hadde en kronisk sykdom. [REDACTED] mente dette økte tvilen knyttet til klagerens personlige egnethet for [REDACTED] yrket.

Klageren møtte til ny vurderingssamtale [REDACTED], der agendaen var opprettelse av særskilt skikketvurdering, og utvidet oppfølging og veiledning i den forbindelse. Klageren uttrykte uenighet om flere av punktene som lå til grunn for tvilsmeldingen. Han fikk forklart hva han måtte jobbe med, herunder få den kroniske sykdom tilstrekkelig medisinsk dokumentert og utvikle mer innsikt i hvordan sykdommen påvirker adferden, samt vise evne til å regulere egen tilstand.

I forbindelse med at klageren skulle starte i [REDACTED] praksis ved [REDACTED] med utvidet oppfølging og veiledning, møtte klageren [REDACTED] til oppstartssamtale der han blant annet ble orientert om rammene for den utvidede veiledningen. Klageren var positiv til opplegget.

I forbindelse med gjennomføringen av [REDACTED] praksis ved [REDACTED] høstsemesteret [REDACTED] innga praksisveilederen [REDACTED] en tvilsmelding. Bakgrunnen var klagerens holdning, svake arbeidskapasitet, manglende selvstendighet og initiativ, reduserte kontaktevne,

manglende kommunikasjon med kolleger og pasienter, nedsatte evne til selvomsorg, sosiale tilbaketrekning, manglende evne til å ivareta pasientsikkerheten og til å vurdere behov for hjelp fra erfarne kolleger. Bekymringene var meldt inn fra flere ulike nivå på praksisstedet, både personale, kolleger, ledelse og veileder. For eksempel hadde ikke klageren sørget for å få nødvendig bistand fra kolleger i et tilfelle med en [REDACTED] pasient. Praksisveilederen vurderte at praksisperioden måtte avsluttes. Praksisveilederen har redegjort for tvilsmeldingen i notat [REDACTED]

Det ble avholdt samtale med klageren [REDACTED]. I møtet ble klageren orientert om bakgrunnen for at praksisoppholdet ble avsluttet, hvor særlig utfordringer tilknyttet tre områder ble fremhevet; kommunikasjon, faglighet og evne til organisering/struktur. Veilederen beskrev at klageren i stor grad manglet initiativ og aktivitet til å adressere problemene og til å forbedre seg. Klageren møtte til vurderingssamtale med UiO [REDACTED], hvor klageren beskrev sin side av saken. I møtet ble det utarbeidet en plan for videre arbeid. Klageren uttalte seg også i tråd med tidligere forklaringer i e-poster i [REDACTED] og [REDACTED].

Klageren fikk i vårsemesteret [REDACTED] en ny mulighet til å gjennomføre [REDACTED] praksis med utvidet veiledning og oppfølging ved [REDACTED]. I oppstartsamtale uttrykte klageren at h[un] hadde fått bedre kontroll på den kroniske sykdommen, og at h[un] var i bedre stand til å kontrollere sin tilstedeværelse og aktivitet. Klageren møtte til oppfølgingssamtaler [REDACTED] og [REDACTED]. Klageren fikk godkjent praksisoppholdet, til tross for noe bekymring fra praksisveilederne for klagerens sosiale kontaktevne. I [REDACTED] praksisrapport datert [REDACTED] ble det fremhevet at klageren hadde vist utvikling både med hensyn til pasientarbeid, journalføring, og faglig og klinisk skjønn, men at h[un] fortsatt hadde betydelige utfordringer med blant annet kommunikasjon og refleksjon over egen rolle.

Etttersom klageren fortsatt var under skikkethetsvurdering, møtte h[un] [REDACTED] og [REDACTED] til samtaler om læringsmål og ferdighetstrening. I møtene ble det blant annet diskutert hva som måtte fokuseres på av utviklingsområder og ferdighetsmål.

Høstsemesteret [REDACTED] begynte klageren i [REDACTED] gruppe ved [REDACTED]. Det følger av evalueringsrapporten at veilederen etter å ha observert klageren i praksis fant det lite sannsynlig at klageren ville utvikle nødvendig kompetanse i møte med pasienter. Det ble særlig fremhevet at klageren ikke har utvist tilstrekkelig kapasitet og kompetanse for å håndtere komplekse sosiale situasjoner og samspill, at h[un] ikke har utvist evne til selvrefleksjon, eller vist tilstrekkelig utvikling. Klageren bestod ikke [REDACTED].

I notat [REDACTED] oppsummerte praksiskoordinator klagerens skikkethetssak, og vurderte at klageren ikke hadde vist tilstrekkelig utvikling til tross for utvidet veiledning og oppfølging over tre semestre. På bakgrunn av fravær av utvikling og progresjon ble det konkludert med at det ikke lengre var hensiktsmessig å videreføre den utvidede veiledningen.

Klageren møtte [REDACTED] til samtale med blant annet institusjonsansvarlig om avslutning av den utvidede veiledningen, og til oppfølgingssamtale [REDACTED]. I møtene ga klageren uttrykk for at h[un] ikke kjente seg igjen i hvordan h[un] har blitt fremstilt av de som har uttrykt bekymring for [REDACTED] og at h[un] ønsket ytterligere utvidet veiledning i form av en til en veiledning.

Klageren ble [redacted] informert om at skikkethets sak ville bli oversendt til skikkethetsnemnda. Videre ble h[un] [redacted] informert om at det var fattet vedtak om stans av praksis i påvente av behandling av saken i skikkethetsnemnda. Klagerens advokat påklaget vedtaket om utsatt praksis i brev datert [redacted] og viste til at vedtaket ikke var begrunnet og at klageren ikke var blitt forhåndsvarslet i forkant av vedtaket. UiO fant at dette var å anse som saksbehandlingsfeil, og opphevet vedtaket. Det ble deretter fattet nytt vedtak i tråd med saksbehandlingsreglene i forvaltningsloven.

Institusjonsansvarlig oversendte [redacted] saken til skikkethetsnemnda ved UiO. I oversendelsen redegjorde institusjonsansvarlig detaljert for saksforløpet, og vurderte at klageren var uskikket for [redacted] yrket, jf. skikkethetsforskriften § 4 bokstav b, e, f og h. Det ble vist til at klageren hadde betydelige utfordringer med kommunikasjon med lærere, veiledere, medstudenter, pasienter og i møter med institusjonsansvarlig. Klageren hadde også vansker med å demonstrere åpenhet og faglig ydmykhet i veiledning, med refleksjon over egen rolle og eget bidrag i [redacted] samt med å vise fleksibilitet i [redacted] situasjonen, veiledningsmøter og i kollegafelleskapet. I tillegg var det vanskelig å oppnå en felles forståelse rundt [redacted] med klageren, samt at h[un] hadde utfordringer med å [redacted] og sette ord på andres følelsetilstand eller opplevelse. I møter med klageren syntes institusjonsansvarlig det var umulig å få til en meningsfull og sammenhengende dialog tilknyttet bekymringene og veiledningsprosessen. Institusjonsansvarlig mente derfor at § 4 bokstav b) var oppfylt. Videre mente h[un] at klageren fungerer svært dårlig i forhold til sine omgivelser, jf. § 4 bokstav e). Det ble fremhevet at en rekke [redacted] spesialister og veiledere knyttet til studiet hadde reist bekymring om klagerens fungering, kontaktform og kommunikasjon. Det ble fremhevet at klageren ikke hadde tilstrekkelig kapasitet og kompetanse for å håndtere sosiale situasjoner og samspill, og at h[un] ikke hadde nyttiggjort seg av veiledning for å erverve og utvikle de nødvendige sosiale, relasjonelle og reflekterende ferdigheter. Videre hadde klageren vesentlige utfordringer tilknyttet egen selvvinnsikt i forbindelse med studiet og kommende yrkesrolle, noe som hemmet h[un] mulighet til å fungere i [redacted] yrket, jf. bokstav f. Det ble vist til at klageren ikke hadde evne til selvrefleksjon, samt at h[un] ikke hadde gitt uttrykk for at h[un] fullt ut hadde skjont hva utfordringene h[un] var. Til tross for omfattende veiledning klarte ikke klageren å uttrykke hva tvilen om h[un] skikkethet var begrunnet i, eller hva den utvidede veiledningen hadde gått ut på. Endelig mente institusjonsansvarlig at § 4 bokstav h) var oppfylt. Det ble vist til at klageren hadde vanskelig for å forholde seg til og forstå tilbakemeldinger og beskrivelser av egen adferd og kommunikasjon fra andre. Både institusjonsansvarlig, praksislærer og praksiskoordinator mente at klageren ikke hadde evnet å endre sin atferd på noen tillitvekkende måte til tross for den utvidede veiledningen og oppfølgingen. Det ble presisert at det ikke var mangler ved klagerens vilje, men ved h[un] evne til å forbedre kontaktform, kommunikasjonsform, muntlig formidling av egne refleksjoner, innlevelse med andres opplevelser, samt uttrykke forståelse. Klageren så heller ikke nødvendigheten av [redacted] for å oppøve seg slike ferdigheter. Institusjonsansvarlig fant det derfor vanskelig å se hva mer som kunne gjøres for å forbedre [redacted] atferd.

UiO orienterte [redacted] klageren om at saken var oversendt skikkethetsnemnda med blant annet informasjon om rett til å uttale seg og til få dekket advokatbistand, regelverket for skikkethetsvurdering og saksbehandlingen videre.

Advokaten bestred [redacted] at det var grunnlag for å opprette skikkethets sak. Advokaten viste i all hovedsak til at klageren ville kunne veiledes og ha nytte av dette slik at h[un] kunne fungere i studiet. I tillegg ble det anført at utestengingsperioden måtte være kortest mulig. I brev samme dato ble det bestridt at det var grunnlag for utsettelse av praksis.

Skikkethetsnemnda ved UiO behandlet saken i møte [redacted]. Det ble innledningsvis vurdert at tidligere institusjonsansvarlig var habil til å vurdere saken, jf. fvl. § 6 andre ledd. Klageren og institusjonsansvarlig ga sin forklaring i møtet. Nemnda konkluderte med at klageren ikke var skikket til yrket som [redacted] jf. skikkethetsforskriften § 4 bokstav e, f og h jf. § 2. De mente at klageren utvilsomt hadde fått tilbud om utvidet oppfølging og veiledning i tråd med skikkethetsforskriften § 10. I vurderingene viste de til institusjonsansvarliges vurdering og sakens øvrige dokumenter. I vurderingen om utestenging var det dissens i skikkethetsnemnda med et flertall på 7-2. Flertallet innstilte på utestenging i 3 år, og mente at klagerens utfordringer ikke var av forbigående karakter. Mindretallet mente utestenging i henholdsvis 1 og 2 år var tilstrekkelig. Nemnda anbefalte at klageren fikk møte fysisk ved behandling av saken hos Den sentrale klagenemnd ved UiO.

I brev [redacted] innga advokaten og klageren merknader i saken i tråd med tidligere inngitte anførsler og forklaringer. Det ble i all hovedsak bestridt at klageren var uskikket etter skikkethetsforskriften §§ 4 jf. 2. Advokaten viste til at skikkethetsnemnda ikke har hensyntatt sentrale opplysninger om klagerens fungering, herunder at det forelå flere positive vurderinger om klageren. Videre ble det anført at klageren ikke fikk tilstrekkelig utvidet veiledning, og bestridt at klageren ikke har profittert på veiledning. Vurderingen av at ytterligere veiledning ikke vil hjelpe klageren var mangelfullt begrunnet. I alle tilfeller var tre års utestengelse for lenge. Vedlagt var en redegjørelse av klagerens refleksjoner om saken.

Institusjonsansvarlig kommenterte merknadene i brev [redacted]. Det ble redegjort for veiledningen som var gitt klageren, og bemerket at flere av klagerens påstander var feil, herunder klagerens anførsel om manglende utvidet veiledning. Institusjonsansvarlig viste blant annet til at klageren hadde fått utvidet veiledning fra [redacted] til [redacted]. Klageren kommenterte deretter institusjonsansvarliges merknader i udatert notat, med korrigerende opplysninger.

Den sentrale klagenemnd ved UiO fattet [redacted] med en dissens på 3-1 vedtak om at klageren ikke er skikket til yrket som [redacted] og utestenging i 3 år, nærmere bestemt fra [redacted] til [redacted]. Mindretallet mente at det ikke i tilstrekkelig grad var sannsynliggjort at klageren utgjorde en mulig fare, jf. § 2. Flertallet vurderte imidlertid at det gjennom skikkethetsnemndas behandling, underliggende dokumentasjon, nemndas egen vurdering av klageren i møtet, var sannsynliggjort at klageren måtte anses som uskikket til yrket som [redacted] herunder at h[un] utgjorde en mulig fare, jf. skikkethetsforskriften § 4 bokstav e), f) og h) jf. § 2. De viste til klageren manglet selvinnsett, at h[un] var lite korrigerbar på områder hvor h[un] hadde fått negative tilbakemeldinger på, at h[un] var lite reflekterende over tilbakemeldingene, og at klagerens kommunikasjonsevner var svake. Det ble presisert at klageren manglet det følelsesmessige aspektet og evnen til å se seg selv utenfra. De mente klageren ikke syntes å ha evnet å nyttiggjøre seg støtte, tilrettelegging og ekstra veiledning. De presiserte at det ikke var klagerens vilje, men andre omstendigheter som skaper utfordringer for h[un] i utdanningen og yrket. De bemerket også de positive omtalene klageren hadde fått i [redacted] praksis ved [redacted], samt at [redacted] kan ha vært vektlagt for mye. Flertallet sluttet seg videre til skikkethetsnemndas vurdering om at klageren utvilsomt hadde fått tilbud om utvidet oppfølging og veiledning, og at h[un] ikke fremsto som korrigerbar, jf. skikkethetsforskriften § 10. De fant heller ikke at det forelå feil ved saksbehandlingen, jf. uhl. § 4-10 femte ledd. De viste til at klageren hadde fått uttalt seg i møtet og har vært bistått ved advokat.

Saken ble påklaget av klagerens advokat [REDACTED]. Klagen er i tråd med tidligere inngitte anførsler og forklaringer. Det ble anført at det var feil med klagenemndas bevisbedømmelse og rettsanvendelse, samt at vedtaket var beheftet med saksbehandlingsfeil. Det ble også vist til at utestengelse i 3 år i realiteten ville innebære lengre utestenging. Vedlagt var ytterligere merknader fra klageren i tråd med tidligere forklaringer og karakterutskrift.

Den sentrale klagenemnd ved UiO vurderte klagen [REDACTED]. Nemnda vurderte klagen slik at denne ikke ga grunnlag for å omgjøre vedtaket. UiO oversendte saken til Felles klagenemnd i brev [REDACTED].

Klagerens advokat sendte [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] og [REDACTED] inn tilleggsopplysninger i saken i form av støtteskriv, bekreftelse på gjennomført kurs i kommunikasjon hos [REDACTED] legeerklæring om klagerens kroniske sykdom, kursbevis, attest fra klagerens ansettelsesforhold hos [REDACTED] karakterutskrift og emnebeskrivelse for [REDACTED]. Advokaten opprettholdt tidligere inngitte anførsler, herunder at Den sentrale klagenemnd ved UiO ikke har vurdert klagerens merknader. Det ble også vist til at klageren tar et emne innen [REDACTED] ved [REDACTED] for å forbedre kommunikasjonsferdighetene sine og øke innsikten sin i [REDACTED].

Felles klagenemnd viser til sakens dokumenter.

Rettslig grunnlag for utestenging etter skikkethetsvurdering

Ifølge uhl. § 4-10 tredje ledd kan institusjonens klagenemnd etter innstilling fra en egen skikkethetsnemnd, vedta at en student ikke er skikket for yrket. En student som ikke er skikket for yrket, kan utestenges fra studiet i inntil fem år.

Med hjemmel i uhl. § 4-10 har Kunnskapsdepartementet fastsatt forskrift nr. 859 av 30.06.2006 om skikkethetsvurdering i høyere utdanning (skikkethetsforskriften). I rundskriv F-07-16 har departementet gitt nærmere merknader til skikkethetsforskriften og de enkelte forskriftsbestemmelsene.

Det fremgår av skikkethetsforskriften § 1 nr. 14 at [REDACTED] utdanning er omfattet av skikkethetsvurdering etter uhl. § 4-10. Skikkethetsforskriften § 2 definerer skikkethetsvurderingen som en helhetsvurdering av studentens faglige og personlige forutsetninger for å kunne utøve yrket. Det overordnede spørsmålet er om studenten «utgjør en mulig fare» for pasienters eller brukeres «liv, fysisk og psykisk helse, rettigheter og sikkerhet». Bestemmelsen er kommentert i rundskriv F-07-16 av Kunnskapsdepartementet:

Skikkethetsvurdering er et av de virkemidler institusjonene har til rådighet når de skal foreta denne helhetsvurderingen. Muligheten til å vurdere en student som ikke-skikket etter en særskilt skikkethetsvurdering benyttes som hovedregel, når andre formelle og uformelle virkemidler underveis i studiet som skal sikre at bare studenter som oppfyller kravene får vitnemål, ikke har avhjulpet situasjonen.

Av rundskriv F-07-16 fremgår det i kommentarene til §§ 1 og 2:

Institusjonsansvarlig for skikkethetsvurdering utreder saken og har ansvar for at det eventuelt utarbeides et utvidet veiledningsopplegg. Hvis utvidet veiledning ikke anses å være egnet til å hjelpe studenten, eller gjennomført utvidet veiledning ikke har medført den nødvendige endring og utvikling hos studenten, går saken til behandling i skikkethetsnemnda.

I skikkethetsforskriften § 4 er det gitt nærmere kriterier for helhetsvurderingen av om en student er skikket til helseutdanningene:

En student er uskikket i utdanningene som nevnt i § 1 nr. 3 til og med 22, 25 og 27 dersom ett eller flere av følgende kriterier er oppfylt:

- a. studenten viser manglende vilje eller evne til omsorg, forståelse og respekt for elever, pasienter, klienter eller brukere.
- b. studenten viser manglende vilje eller evne til å samarbeide og til å etablere tillitsforhold og kommunisere med elever, pasienter, klienter, brukere, pårørende og samarbeidspartnere.
- c. studenten viser truende eller krenkende atferd i studiesituasjonen.
- d. studenten misbruker rusmidler eller tilegner seg medikamenter på ulovlig vis.
- e. studenten har problemer av en slik art at han/hun fungerer svært dårlig i forhold til sine omgivelser.
- f. studenten viser for liten grad av selvinnsikt i forbindelse med oppgaver i studiet og kommende yrkesrolle.
- g. studenten viser uaktsomhet og uansvarlighet som kan medføre risiko for skade av elever, pasienter, klienter eller brukere.
- h. studenten viser manglende vilje eller evne til å endre uakseptabel adferd i samsvar med veiledning

I merknader til skikkethetsforskriften §§ 3, 4 og 5 i rundskriv F-07-16, har departementet uttalt følgende:

Vurderingen av en students skikkethet er sammensatt og kriteriene må suppleres med skjønn. Et minstekrav for å kunne stadfeste at det foreligger manglende skikkethet for yrket er likevel at minst ett av kriteriene i § 3, § 4 eller § 5 foreligger. Deretter må det vurderes om dette, alene eller sammen med andre forhold, utgjør en mulig fare for liv, fysisk og psykisk helse, rettigheter og sikkerhet til de pasienter, brukere, barnehagebarn, elever, eller andre studenten vil komme i kontakt med i praksisstudiene eller i yrket.

Skikkethetsvurderingen

Skikkethetsvurderingen skal være en helhetsvurdering av om en student har de nødvendige faglige og personlige forutsetninger for å kunne fungere i det aktuelle yrket – i dette tilfellet som [redacted] jf. skikkethetsforskriften § 2. Nærmere vurderingskriterier er gitt i skikkethetsforskriften § 4.

Felles klagenemnd skal foreta en konkret og helhetlig vurdering av om studenten er skikket basert på den dokumentasjonen som foreligger i saken, og vurdere dette opp mot vurderingskriteriene angitt i skikkethetsforskriften.

Tvilmeldingene, møtereferatene og rapportene fra praksisstedene

Tvilmeldingene samt rapporter fra utvidet veiledning og oppfølging og referater fra vurderings- og oppfølgingssamtaler med klageren, beskriver flere forhold som er av betydning for vurderingen av om klageren har de nødvendige forutsetningene for å kunne fungere som [redacted]. De overordnede punktene i tvilmeldingene fra medstudenter, ansatte, praksisveiledere, [redacted] og veiledere, er klagerens manglende åpenhet og ydmykhet i veiledning, manglende evne til å endre atferd etter veiledning, og evne til å reflektere rundt [redacted] og klagerens fleksibilitet.

Felles klagenemnd fremhever at tvilmeldingene, referatene fra samtaler med klageren, og rapportene fra utvidet veiledning gjennomgående har samme tematikk. Det beskrives at klageren har utfordringer med atferd, holdninger og væremåte i undervisning og praksis, at h[un] mangler evne til refleksjon over egen væremåte og [redacted] rollen, mangler evne til å demonstrere åpenhet og ydmykhet i veiledning, mangler evne til å lære og forvalte [redacted] forståelse, mangler evne til å vise fleksibilitet i [redacted]-, veiledning- og kollegasituasjonen, mangler evne til å forholde seg til følelser og det komplekse samspillet som finner sted i [redacted] situasjonen, at h[un] har utfordringer tilknyttet sosial kontaktevne og kommunikasjon med kolleger og pasienter, samt at h[un] mangler utvikling og fremgang på områder hvor klageren har utfordringer.

Nemnda har ingen grunn til å betvile disse observasjonene av klageren og viser til at flere, fagpersoner, uavhengig av hverandre og på ulike tidspunkt, har observert klageren, og beskrevet de samme utfordringene hos h[redacted]. Etter nemndas vurdering gir tvilsmeldingene, referatene fra samtaler og den løpende oppfølgingen fra UiO, et sammenhengende og tydelig bilde av klagerens utfordringer.

Nemnda har merket seg at klageren underveis i skikketsvurderingen også har fått positive tilbakemeldinger. Nemnda vil særlig trekke frem midtveissamtale ved [redacted] vårsemesteret [redacted] hvor det ble beskrevet at klageren hadde levert skriftlige arbeider av god kvalitet, at h[redacted] hadde møtt til avtalt tid, og at h[redacted] hadde gjennomført samtaler og fremlegg med god struktur. Det ble imidlertid vist til at h[redacted] oppfattes noe unaturlig i [redacted] og at h[redacted] måtte jobbe mer med flyt i kommunikasjon med pasienter. I [redacted] praksisrapport datert [redacted] ble det videre fremhevet som positivt at klageren hadde vist utvikling både med hensyn til pasientarbeid, journalføring og faglig og klinisk skjønn, men at h[redacted] fortsatt hadde betydelige utfordringer med blant annet kommunikasjon og refleksjon over egen rolle.

Klageren bestod [redacted] praksisperioden ved [redacted]. I den forbindelsen viser imidlertid nemnda til følgende uttalelse på side 5 i rundskrivet til skikketsforskriften (F-2016-7):

Hvis studenten har bestått praksisperioden, vil normalt ikke forhold som kun knytter seg til selve praksisperioden kunne føre til at studenten blir vurdert som ikke-skikket. Men slike forhold kan være momenter som blir tillagt vekt i en helhetsvurdering av studentens skikkethet. (...) Det avgjørende må være om forholdene vil være egnet til å hindre studenten i en tilfredsstillende utøvelse av det aktuelle yrket.

Felles klagenemnd finner det godt dokumentert at klagerens utfordringer ikke utelukkende knytter seg til de integrerte praksisperiodene i utdanningsløpet. Klagerens fungering i praksisperiodene vil følgelig inngå i en samlet helhetsvurdering av klagerens skikkethet.

Utvidet oppfølging og veiledning

Det fremgår av skikketsforskriften § 10 første ledd at en student i en sak om særskilt skikketsvurdering skal innkalles til en vurderingssamtale for å sikre at saken blir så godt opplyst som mulig. Det følger av samme bestemmelse at «[s]tudenten skal få tilbud om utvidet oppfølging og veiledning». Videre følger det av § 10 tredje ledd at institusjonsansvarlig skal fremme saken for skikketsnemnda «[h]vis utvidet oppfølging og veiledning ikke medfører den nødvendige endring og utvikling hos studenten».

Etter at UiO mottok de første to tvilsmeldingene om klager vårsemesteret [redacted], gjennomførte [redacted] en samtale med klageren [redacted]. På bakgrunn av samtalen innga [redacted] en tvilsmelding om klageren til institusjonsansvarlig [redacted] og det ble igangsatt særskilt skikketsvurdering..

Institusjonsansvarlig avholdt vurderingssamtale med klageren [redacted]. I samråd med klageren ble utvidet oppfølging og veiledning planlagt og startet opp. Det ble deretter gjennomført oppstartsmøte med praksisstedet [redacted] [redacted] for å starte opp [redacted] praksis med utvidet veiledning og oppfølging, samt at målene for den utvidede veiledningen og oppfølgingen ble beskrevet i notat datert [redacted].

Klagerens praksis ved [redacted] høstsemesteret [redacted] ble avbrutt på grunn av bekymringene som ble meldt inn fra praksisstedet, jf. referat til møte [redacted] og tvilsmelding [redacted]. Klageren fikk deretter en ny mulighet til å gjennomføre [redacted] praksis ved [redacted] vårsemesteret [redacted]. Det følger av i [redacted] praksisrapporten datert [redacted] at klageren fikk to veiledere [redacted] på grunn av vedtaket om utvidet veiledning og oppfølging, samt at h[un] hadde faste, ukentlige veiledningstimer med begge veilederne og har mottatt mer veiledning enn det som er påkrevd. Klageren bestod [redacted] praksisen til tross for at h[un] fremdeles hadde betydelige utfordringer. Klagerens skikkethets sak og den utvidede veiledningen ble derfor opprettholdt.

I forbindelse med gjennomføringen av praksis hos [redacted] ble det avholdt tre møter med klageren om læringsmål og ferdighetstrening. Det følger av den udaterte evalueringsrapporten at klageren ikke bestod praksis, da h[un] samlet sett ikke oppfylte læringsmålene for emnet og at praksisveileder ikke fant det forsvarlig å la klageren bli tildelt en [redacted]. Klageren hadde ikke hatt tilstrekkelig utvikling i løpet av praksisperioden, herunder ikke uttrykt at h[un] fullt ut forstod utfordringene.

I notat [redacted] ble bakgrunnen og tidslinjen for klageren skikkethets sak oppsummert. Det ble vist til at klageren ikke i tilstrekkelig grad hadde nyttiggjort seg veiledning, til tross for å ha fått utvidet veiledning og oppfølging ved tre ulike praksissteder over tre semestre, nærmere bestemt høstsemesteret [redacted] og vår- og høstsemesteret [redacted]. På bakgrunn av fravær av utvikling og progresjon, ble det vurdert at det ikke lengre var hensiktsmessig videreføre den utvidede veiledningen og oppfølgingen.

Institusjonsansvarlig orienterte [redacted] klageren om at h[un] over tid ikke hadde vist evne til tilstrekkelig endring av atferd, og at bekymringene som har kommet fra [redacted] er viktig fordi en [redacted] skal behandle svært syke mennesker. Klageren ble orientert om mulighetene videre. Etter å ha fått tilbakemelding fra klageren om at h[un] ønsket å fortsette på studiet og ta praksis igjen besluttet institusjonsansvarlig å fremme sak for skikkethetsnemnda.

Felles klagenemnd bemerker at det har vært avholdt flere vurderings- og oppfølgingssamtaler med klageren. H[un] har også fått tilbud om, og deltatt i, utvidet oppfølging og veiledning over tre semestre i tre ulike praksisperioder. Nemnda vurderer at tilbudet om utvidet veiledning og oppfølging har vært tilpasset klagerens behov og utfordringer. Nemnda fremhever særlig den tilpassede veiledningen under [redacted] praksis vårsemesteret [redacted]. Felles klagenemnd finner etter dette at UiO har oppfylt sine forpliktelser i tråd med skikkethetsforskriften § 10 første ledd.

Felles klagenemnds vurdering av om klageren er skikket som [redacted]

Felles klagenemnd har etter en helhetsvurdering funnet at vurderingskriteriene i skikkethetsforskriften § 4 bokstav b, e, f og h er oppfylt i denne saken.

I vurderingen av om klageren er skikket til yrket som [redacted] har nemnda tatt i betraktning at en kandidat som har fullført [redacted] utdanningen har « [redacted]

[redacted]

[redacted] » Dette er forankret i forskrift om nasjonal

retningslinje for [REDACTED] § 2 andre ledd. I rammeplan for helse- og sosialfagutdanninger, fremgår det også at studentene etter endt utdanning «*har relasjons-, kommunikasjons- og veiledningskompetanse som gjør kandidaten i stand til å forstå og samhandle med brukere, pasienter og pårørende [...].*»

Vurderingskriteriet i skikkethetsforskriften § 4 bokstav b) er oppfylt dersom studenten «*viser manglende vilje eller evne til å samarbeide og til å etablere tillitsforhold og kommunisere med*» pasienter, brukere, pårørende og samarbeidspartnere. I § 4 bokstav e) er oppfylt dersom studenten «*har problemer av en slik art at han/hun fungerer svært dårlig i forhold til sine omgivelser*». I § 4 bokstav f) er kriteriet oppfylt dersom studenten «*viser for liten grad av selvinnsikt i forbindelse med oppgaver i studiet og kommende yrkesrolle*». Endelig er kriteriet i § 4 bokstav h) oppfylt hvis studenten «*viser manglende vilje eller evne til å endre uakseptabel adferd i samsvar med veiledning*».

Felles klagenemnd har vurdert de ovenfornevnte vurderingskriteriene. Ettersom at kriteriene i stor grad vil være overlappende har nemnda til dels vurdert de samlet.

Nemnda viser til at tvilsmeldingene, møtereferatene og rapportene fra praksis gir en beskrivelse av klageren som viser at vurderingskriteriene er oppfylt. I den forbindelse peker nemnda på at klageren over tid, og i ulike konstellasjoner, beskrives å ha utfordringer med å samarbeide, etablere tillitsforhold og kommunisere med andre og utfordringer tilknyttet sin atferd og fungering, hvilket har skapt en usikkerhet hos praksisveilederne, [REDACTED], praksiskoordinator og institusjonsansvarlig.

I den nevnte dokumentasjonen er det gjennomgående vist til at klageren har vansker med kommunikasjon, herunder blant annet at h[un] i faglige sammenhenger, i veiledning og i møte med Den sentrale klagenemnd ved UiO har virket distansert og hatt et generalisert språk med lite variasjon. I møter med klageren har for eksempel institusjonsansvarlig erfart at det har vært utfordrende å få til en meningsfull og sammenhengende dialog med klageren, både om klagerens forståelse av bekymringene som er reist om [REDACTED] og forståelsen av veiledningsprosessen. Videre følger det for eksempel av evalueringsrapport for praksis ved [REDACTED] høstsemesteret [REDACTED] at klageren deltok lite i diskusjon og den generelle interaksjonen med medstudentene.

Videre er det blant annet fremhevet av en praksisveileder at klageren ikke har vist nødvendig kapasitet og kompetanse til å håndtere komplekse sosiale situasjoner og samspill, samt at h[un] ikke har vist evne til selvrefleksjon for å utvikle de nødvendige ferdighetene. I flere tilfeller har klageren vist manglende evne til å forstå sosiale sammenkomster og regulere nærhet og avstand. Praksiskoordinator har pekt på at klageren har nedsatt kontaktevne, og at h[un] har hatt vansker med å sette ord på egne tanker eller refleksjoner rundt eller utvikling. Felles klagenemnd legger disse vurderingene til grunn.

Nemnda viser videre til at blant annet praksiskoordinator og institusjonsansvarlig har rapportert at klageren mangler evne til å demonstrere åpenhet og faglig ydmykhet i veiledning. Klageren har til tross for omfattende veiledning ikke klart å nyttiggjøre seg dette for å utvikle og erverve nødvendige sosiale, relasjonelle og reflekterende ferdigheter for [REDACTED] yrket.

Nemnda har i vurderingen lagt vekt på at [REDACTED] kan møte på svært syke mennesker, hvor kommunikasjon og formidling, forståelse rundt kliniske fenomener og interaksjonen mellom mennesker, forståelse av egne begrensninger, og sosiale og relasjonelle ferdigheter er viktig i

møte med pasienter. [REDACTED] må ha selvinnsikt i egne faglige kvalifikasjoner og begrensninger for å sikre forsvarlig behandling av pasienter. Dette kommer til uttrykk blant annet i helsepersonelloven § 4 andre ledd, hvor det fremgår at helsepersonell skal innrette seg etter sine faglige kvalifikasjoner.

Nemnda viser til at klageren gjennomgående i de ulike praksisgjennomføringene, møtene med veiledere og ansatte ved UiO og i skriftlige tilbakemeldinger i saken har utvist nedsatt evne til selvrefleksjon og selvinnsikt. Både praksiskoordinator og ulike praksisveiledere har rapportert at klageren har hatt vansker med å reflektere rundt seg selv, ha en åpen holdning for å utforske andres perspektiv, samt med å se, reformulere og drøfte en sak fra flere sider. Det følger blant annet av evalueringsrapporten fra [REDACTED] at klageren hadde en episode med en [REDACTED] pasient der h[un] ikke sørget for å få nødvendig bistand fra erfarne kolleger. Nemnda er videre enig i institusjonsansvarlig sin vurdering [REDACTED] om at klageren, til tross for utvidet veiledning i tre semestre, fortsatt ikke ser ut til å ha et klart begrep om eller evne til å uttrykke hva tvilen om h[un]s skikkethet er begrunnet i, eller hva den utvidede veiledningen har gått ut på.

Nemnda har merket seg at klageren på den ene siden har gitt uttrykk for at den kroniske [REDACTED] krever oppfølging av klageren og kan medføre at h[un] for eksempel må trekke seg unna, mens h[un] på den andre siden ved flere anledninger har gitt uttrykk for at den ikke har noe å si for h[un]s utøvelse av og egnethet for [REDACTED] rollen. Etter nemndas vurdering underbygger dette at klageren mangler evne til å se seg selv utenfra og hvordan h[un]s atferd påvirker andre. Nemnda bemerker imidlertid at det er klagerens selvinnsikt som er problematisk, da nemnda ikke har grunnlag for å si noe om klagerens sykdom i seg selv. Nemnda har også merket seg at klageren motsatte seg [REDACTED] fordi h[un] ikke mente dette var nødvendig, og mener dette støtter opp klagerens manglende selvinnsikt. Nemnda mener også at når klageren motsetter seg [REDACTED] tyder det på manglende ønske om selvutvikling. Slik nemnda ser det er eget initiativ et vesentlig moment for å kunne forbedre seg.

Nemnda har videre merket seg at klageren bestod andre forsøk i [REDACTED] praksis ved [REDACTED], og at h[un] fikk flere positive tilbakemeldinger om blant annet sin innsats og motivasjon og at h[un] hadde hatt faglig utvikling. Nemnda bemerker imidlertid at [REDACTED] praksisen ble bestått til tross for at klageren fortsatt hadde betydelige utfordringer, og at utfordringene tilknyttet klagerens væremåte og manglende evne til å forholde seg til følelser, muntlig sårbarhet og det komplekse samspillet i [REDACTED] gjen ble tydeligere i den etterfølgende praksisperioden.

Nemnda har ikke grunn til å betvile de faglige vurderingene i saken, og bemerker at dokumentasjonen i saken fra tvilsmeldingene, møtereferatene og praksisrapportene, viser at klageren gjennomgående har hatt utfordringer som ikke er i tråd med de krav som stilles til utøvelse av yrket som [REDACTED]. Nemnda viser til institusjonsansvarlig sine beskrivelser [REDACTED] av at klageren har fått utvidet veiledning og oppfølging over tre semestre, to forsøk på [REDACTED] praksis der h[un] ved andre forsøk fikk ekstra veileder og vesentlig ekstra assistanse, samt at h[un] har fått gjentakende oppfølging av praksiskoordinator både med muntlige samtaler og skriftlige tilbakemeldinger. Likevel var det både for institusjonsansvarlig, praksisveileder og praksiskoordinator åpenbart at klageren ikke hadde endret sin atferd til tross for den utvidede veiledningen og oppfølgingen h[un] mottok.

Nemnda har merket seg at klageren tar et emne innen [REDACTED] og [REDACTED] for å forbedre sine ferdigheter innen dette. Nemnda mener imidlertid at dette ikke medfører en

annen vurdering av klager nå. Til det er de dokumenterbare utfordringer klageren har for omfattende og komplekse.

På denne bakgrunnen har nemnda etter en helhetsvurdering, kommet til at vurderingskriteriene i skikkethetsforskriften § 4 bokstav b, e), f) og h) er oppfylt.

Felles klagenemnds vurdering av om klageren utgjør en «mulig fare»

Det er ikke tilstrekkelig at en student oppfyller ett eller flere av kriteriene i skikkethetsforskriften § 4 for at studenten kan anses uskikket. Felles klagenemnd må i tillegg vurdere om forholdene samlet sett tilsier at klageren utgjør en «mulig fare» for pasienter eller andres «liv, fysisk og psykisk helse, rettigheter og sikkerhet», jf. skikkethetsforskriften § 2.

På bakgrunn av forholdene som er beskrevet over, har nemnda kommet til at klageren utgjør en mulig fare for liv, fysisk og psykisk helse, rettigheter og sikkerhet til pasienter eller andre hⁿ vil komme i kontakt med under fremtidig yrkesutøvelse. Når det gjelder kravet til sannsynlighet for at en skadefølge som beskrevet vil inntre, bemerker nemnda at terskelen ikke er høy når uttrykksmåten «en mulig fare» er brukt.

Nemnda viser til vurderingen over hvor det fremkommer at klageren mangler selvinnsikt og nødvendige sosiale, relasjonelle og reflekterende ferdigheter for [redacted] yrket. Hⁿ har vist liten selvinnsikt, og har utvist uaktsomhet og uansvarlighet som har medført risiko for å skade pasienter. I den forbindelse peker nemnda særlig på episoden under gjennomføringen av [redacted] praksis ved [redacted] da klageren hadde en [redacted] pasient uten å be om nødvendig hjelp fra erfarne kollegaer, og at praksisveileder ved [redacted] på grunn av hensyn til [redacted] ikke vurderte det som forsvarlig at klageren startet opp behandling med en [redacted]

Nemnda vurderer at klagerens utfordringer med kommunikasjon, refleksjon og passivitet i møte med komplekse [redacted] situasjoner vil kunne medføre vanskelige og farlige situasjoner for pasienter. Nemnda fremhever at det er flere eksempler på at klageren har hatt vansker med å forstå egne utfordringer og reflektere over disse. Nemnda viser blant annet til beskrivelsene av at hⁿ i møte med Den sentrale klagenemnd ved UiO hadde utfordringer med å kommunisere på en tillitsvekkende måte, for eksempel ved å gjenta spørsmål som ble stilt i møtet og lage tenkepauser for så å svare på en måte som tydeliggjorde at hⁿ ikke i tilstrekkelig grad var i stand til å reflektere over bekymringene om [redacted]. Nemnda mener dette viser at klageren ikke har forbedret seg på disse områdene til tross for omfattende veiledning og oppfølging. I møte med sårbare grupper dette utgjøre en fare for de hⁿ er i en terapeutisk relasjon til.

Nemnda har i sin vurdering tatt hensyn til at klageren ikke er ferdigutdannet og dermed ikke kan forventes å inneha samme fagkompetanse som ferdig utdannede yrkesutøvere. Utfordringene klageren har, angår imidlertid kjerneoppgaver innen [redacted] yrket, og reiser alvorlig tvil om hⁿ vil være i stand til å utøve yrket i samsvar med grunnleggende yrkesetiske normer og det grunnleggende rettslige kravet om forsvarlighet. Nemnda viser til at [redacted] møter pasienter som er svært syke, og at svikt på nødvendige ferdigheter og evner for gjør at det er en vesentlig risiko for forverring av pasientens tilstand. Nemnda fremhever særlig institusjonsansvarliges beskrivelser av at det er nødvendig at en [redacted] «effektivt forstår pasientens kommunikasjon og kan tone seg inn på denne, gjenkjenne og [redacted] de følelser og reaksjoner pasienten formidler, forstå hvordan [redacted] egen kommunikasjon påvirker pasienten og fleksibelt justere seg deretter, samt forstå når det er risiko og be om bistand når

nødvendig.». Klagerens manglende ferdigheter og evner kan derfor ikke anses å være av bagatellmessig art.

Nemnda mener videre at det er bevist at klageren i en reell praksissituasjon, har vist manglende evne til å endre holdning og adferd i tråd med veiledning. Nemnda har merket seg beskrivelsene om at klageren har vist vilje og motivasjon til endring, samt at h i noe grad har vist faglig progresjon. Nemnda bemerker likevel at det i tilbakemeldingene fra praksis og møtereferatene gjennomgående foreligger en tvil om hvorvidt klageren reelt sett har forstått sine utfordringer og hva veiledningen har gått ut på. Etter nemndas vurdering er det klart at klagerens utfordringer er av en slik karakter at det vil utgjøre en mulig fare for pasienters helse, all den tid forsvarlig pasientbehandling forutsetter innsikt og forståelse i egen rolle og eget bidrag i , evne til å reflekasjon over viktige og god kommunikasjon og tillitt mellom behandlere og pasienter.

Etter en helhetsvurdering av dokumentasjonen i saken, finner nemnda at klageren utgjør en «mulig fare» for pasienters «liv, fysisk og psykisk helse, rettigheter og sikkerhet», jf. skikkethetsforskriften § 2.

Saksbehandlingen

Felles klagenemnd har merket seg klagerens anførsel om at det har forekommet saksbehandlingsfeil ved underinstansens saksbehandling, og at vedtaket fra Den sentrale klagenemnd ved UiO er ugyldig som følge av dette, jf. forvaltningsloven (fvl.) § 41.

Klageren har anført at Den sentrale klagenemnd har unnlatt å ta stilling til sentrale anførsler og bevis i klagerens notat , og at dette har hatt betydning for vedtakets innhold. Nemnda forstår dette som anførsler om at saken ikke var tilstrekkelig opplyst på vedtakstidspunktet, jf. fvl. §17.

Felles klagenemnd bemerker at det fremgår av vedtaket fattet på side 30 at klageren og h advokat var til stede i nemndsmøtet, hvor klageren forklarte seg utfyllende for nemnda og svarte på spørsmål samt at advokaten fikk mulighet for å utdype sine skriftlige innlegg.

Felles klagenemnd finner at en eventuell saksbehandlingsfeil uansett har blitt reparert ved underinstansens klagebehandling av saken , hvor de påpekte at vedtaket ble fattet «*på bakgrunn av dokumentasjonen som forelå i saken og tilsvar fra advokat av , samt øvrige uttalelser og dokumentasjon fra klager*». I alle tilfeller er en eventuell saksbehandlingsfeil blitt reparert ved behandlingen hos Felles klagenemnd.

Felles klagenemnd finner etter dette ikke at det foreligger noen saksbehandlingsfeil ved underinstansens vurdering som medfører at vedtaket må anses ugyldig, jf. fvl. §§ 17 jf. 41.

Utestenging

I henhold til universitets- og høyskoleloven § 4-10 og skikkethetsforskriften § 12, kan en student som er funnet uskikket utestenges fra utdanningen i inntil fem år. I rundskriv F-2016-7 fremgår det av merknadene til § 12 at:

«Studenten skal ikke utestenges for en lengre periode enn det som er nødvendig av hensyn til årsaken til at studenten er vurdert som ikke-skikket. Hvis manglende skikkethet for yrket er forårsaket av forhold som styret

eller institusjonens klagenemnda [sic] antar er av forbigående art, kan det i vedtaket bestemmes en utestengingsperiode som er kortere enn 5 år»

Felles klagenemnd legger til grunn at utestenging i fem år er forbeholdt de mest graverende tilfellene hvor årsaken til uskikketheten ikke er av forbigående art. Den sentrale klagenemnd ved UiO har i denne saken vedtatt å utestenge klageren i tre år.

I vurderingen av utestengelsesperiodens lengde, legger Felles klagenemnd stor vekt på hensynet til pasientsikkerhet. Nemnda viser til at forholdene som danner grunnlaget for manglende skikkethet, er mangel på nødvendige personlige ferdigheter og evner til å fungere som [redacted]. Dette vil i seg selv kunne sette pasienters liv og helse i fare. Isolert sett taler derfor alvorlighetsgraden for at det bør fastsettes utestengelse i en viss periode.

Når det gjelder vurderingen av om årsaken til at klageren ikke er skikket er av forbigående art, ser nemnda hen til klagerens historikk og manglende personlig utvikling i praksis. Tvilmeldingene, møtereferatene og rapportene knyttet til klagerens kommunikasjonsvansker og fungering i praksis, har gjennomgående inneholdt de samme bekymringene. Klageren har heller ikke gitt uttrykk for at h[un] forstår hva utfordringene og svakhetene [redacted] er. Til tross for flere forsøk i praksis og omfattende veiledning, særlig under gjennomføringen av [redacted] praksis ved [redacted], kan ikke nemnda se at det har skjedd noen varig, positiv utvikling hos klageren. Etter nemndas vurdering henger dette sammen med personlighetstrekk eller evnemessige forhold hos klageren som ikke enkelt lar seg endre. Nemnda kan derfor ikke se at forholdene i saken er av forbigående art. Nemnda har merket seg at klageren har en kronisk sykdom, men bemerker at denne ikke har noen betydning for vurderingen.

I denne saken har Felles klagenemnd derfor funnet det nødvendig og tilstrekkelig å utestenge klageren i 3 år, jf. merknadene til skikkethetsforskriften § 12 i rundskriv F-07-16.

Vedtaket er i samsvar med det Felles klagenemnd kom til i vedtak 07.07.2023, men siden dette vedtaket er ugyldig på grunn av feil sammensetning av nemnda, opphever Felles klagenemnd dette vedtaket og treffer nytt vedtak.

VEDTAK

Vilkårene i uhl. § 4-7 første ledd bokstav b og § 4-8 tredje ledd er oppfylt. Felles klagenemnd bestående av Ernst Nordtveit, Fredrik Boksasp, Liv Sandvik, Frode Randal og Nils Herman Lien Håre har fattet slikt enstemmig

v e d t a k:

1. Vedtak fattet av Den sentrale klagenemnd ved UiO i sak 4786/2022, om at [REDACTED] ikke er skikket for yrket som [REDACTED] stadfestes.
2. Vedtak fattet av Den sentrale klagenemnd ved UiO i sak 4786/2022, om at [REDACTED] utestenges fra [REDACTED] i tre år, stadfestes.

Ernst Nordtveit
leder for Felles klagenemnd

Klagenemndas vedtak kan bringes inn for prøving ved tingretten. Slikt søksmål må reises innen tre måneder etter at endelig vedtak foreligger. Søksmålsfristen beregnes fra 04.03.2024.

Dette dokumentet er godkjent elektronisk og har derfor ingen fysisk signatur.